

Július 5-én a dunaújvárosi élményfürdő előtt nagy készülődés volt reggel 9-kor. A Hankook támogatásának köszönhetően két busznyi általános iskolás gyerek és középiskolás fiatal indult el Balatongyörökre, a Funside angol táborba.

Visszaemlékszem a megérkezésünkre. Alig pakoltunk le, máris mehettünk tesztet írni. Ez felmérte az íráskészségünket és a nyelvtan tudásunkat - bevallom, nekem egy kicsit furcsa volt az egyik pillanatról a másikra áthangolódni az angolra. Aztán a szóbeli rész jött. Az számomra sokkal egyszerűbb volt, hiszen nemcsak magyarul imádok beszélni, hanem angolul is.

Rövid idő alatt be is osztottak minket csoportokba, minden király – gondoltam -, ki is pakoltam, aztán jöttek a csoportvezetők a kérdéssel: mi lenne, ha csoportot váltanék ... anyanyelvű angolra. Mondom, rendben - bár nem tudtam, mivel jár a vállalásom -, vágjunk bele! Így átköltöztem és megismerkedtem a csoportvezetőmmel, Karrennel. Karren 22 éves, mexikói, és annyit tudott magyarul, amennyit mi tanítottunk neki a héten.

Az első nap az ismerkedéssel telt. Megismerkedtünk a párhuzamos fiúcsoportunkkal is. Az ő csoportvezetőjük, Gábor, magyar volt, így nem voltunk teljesen elveszve. Na, nem mintha egyébként el lettünk volna veszve ...

Aztán jött az este, és aztán a másnap, ami az első angolóránkat jelentette. Egész héten a filmekkel foglalkoztunk, ami sok-sok improvizációs játékot és sok nevetést jelentett. Ha visszagondolok, még mindig megtelik a szívem valami mély melegséggel. Karren mindent megtett a szórakoztatásunkért. Istenem, mennyit nevtünk! Volt a héten egy pillanat, amikor összekevertem a németet és az angolt, úgyhogy valamit keverve mondtam. Karren szeméi mennyire elkerekedtek!

Sajnos két napot az orvosi szobában kellett töltenem egy kisebb betegség miatt, de legalább kipihentem magam. Aztán új erőbedobással álltam neki a hétnek.

Minden délelőtt 4 óra volt az intenzív angol félórás szünettel. A délutáni programok pedig isteniek voltak. Előfordult, hogy egy délutánt teljes egészében lent töltöttünk a Balaton parton (úgynevezett beachparty keretein belül), volt Minyonok napunk, amikor- a premier napján - megnéztük a Minyonok című filmet. Volt egész délutános - estébe nyúló- program is. Ekkor kincset kerestünk. Valamint ott volt a búcsúbuli! Ahogy visszagondolok, szinte könnyek szöknek a szemembe.

Úgy érzem, nem tudok elég hálás lenni azért, hogy átélhettem ezt a hetet. Angolból nagyon sokat fejlődtem, közel nem keverek annyit a nyelvtanból, az igeidőkkel is rendben vagyok. Emellett a kreativitásom is sokat fejlődött. Megláttam a generációk közti (meglepően nagy) különbséget. Megismertem az 'ikertesómat'- egy lány, aki egy napom született velem, csak egy évvel később, mint én. Olyan emberekkel ismerkedtem meg, akikkel másképpen soha nem ismerkedtem volna meg. Köszönettel tartozom ezért, és hálásan köszönök is mindent. Elsősorban a Hankooknak kell megköszönöm, hogy megadta annyi gyereknek - köztük nekem is - ezt a lehetőséget. Köszönöm az iskolámnak, az angoltanáromnak, Lehoczkyné Tesinszki Rita tanárnőnek és Pocsainé Varga Veronika igazgatónőnek is, hogy résztvevője lehettem ennek a programsorozatnak, részese ennek az élménynek.

So, thank you, I hope you are proud of me because I'm proud of myself. And I hope you have nice life. Good bye!

Fónad Viktória, Lorántffy, 12/1